

FEED BACK

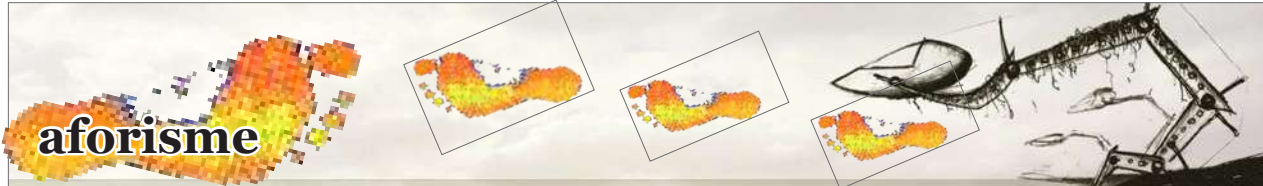
Revistă de experiment literar

Director Daniel CORBU

Anul XIX
2022

Nr.7-8
IULIE
AUGUST

Ionuț CARAGEA

Poetul ascultă marea cum plânge în brațele asfințitului.

*

Când plânge, poetul plătește tribut mării.

*

Poetul își zugrăvește mormântul cu laptele noștilor albe.

*

Poetul este frunza ce-i fură râului șoaptele.

*

Poetul își face aripi din elicea morii de vânt cu care s-a luptat toată viața.

*

Poetul este rana de sub cicatricele visului.

*

Poetul, unicornul de hârtie cu cornul rupt în ochii nenăscuților cititori.

*

Poetul își cântă durerea cu fluierul picioarelor, cu harpa coastelor lipite de pântecul copilăriei mute, cu arcușul sufletului pe corzile inimii.

*

Poetul este câinele care roade lanțul propriilor amintiri.

*

Poetul își ucide trecutul, dar se întoarce la locul crimei cu fiecare poem.

*

Poezia este un zid în care poetul și-a zidit îngerul.

*

Cu urletul stins, poetul își scrijelește iubirea pe albele orizonturi.

*

Poetul își crește visele hămesite în rănile părăsite.

*

Poetul domesticește abisul cu carnea care se surpă.

*

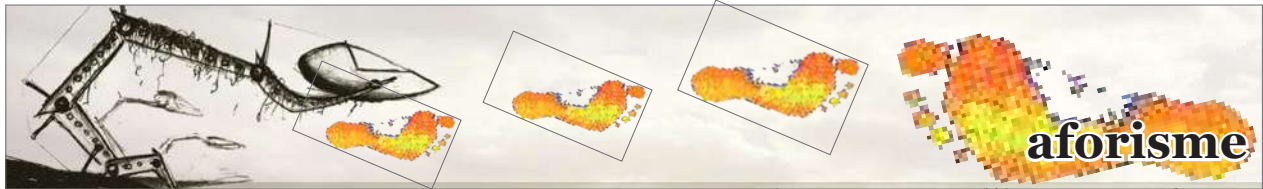
Poetul seceră holdele cerului cu pleoapele.

*

Poetul ademenește miracolul cu gândul, trecând peste granița cunoscutului.

*

Poetul macină semințele umbrei cu dinți de lumină.

*

Poetul jupoaie timpul de amintiri cu bisturiul
cuvântului.

*

Poetul aprinde candela învierii cu plânsul
dat în clocotul liniştii.

*

Poetul îşi scrijeleşte iubirea cu urletul stins,
pe albele orizonturi.

*

Poetul îşi ţese cămaşa de forţă a clipei cu
firul ariadnic.

*

Carnea se rostogoleşte ca un zar prin văile
umbrei.

*

Zâmbetele îşi sapă singure gropile în obraji.

*

Luna, păianjen de lumină al nopţii.

*

Omul trage cu dinţii de viaţă, în ciuda tuturor
bolilor, cu sufletul lui cântând la vioara de
sânge.

*

Versul, o cale ferată pentru un dor de mare
viteză.

*

Singurătatea, fruct stricat în livada oglinzii.

*

Rănilor se-adâncesc sub masca ipocriziei.

*

Cuvintele sunt mereu aceleaşi, ca o făină
din care se face pâinea noastră cea de toate
zilele.

*

Poezia este ca pâinea. Poetul foloseşte
lacrimi în loc de apă şi sare, amintiri în
loc de drojdie. Creierul frământă aluatul,
inima deschide cuptorul, sufletul e aerul
care întreţine focul dragostei, ochii verifică

rumeneala tuturor poeziilor aşezate frumos
pe coala albă.

*

La apus, sângele ochilor caută lacrima
luminoasă a cerului.

*

Amintiri - firimituri, hrânind atâtea mii de
guri.

*

Strigătul, rana cea mai aproape de moarte,
dar şi de-nviere.

*

În bezna fiecăruia e captivă o stea.

*

Ochii care se-nchid, fără să absoarbă lumina,
sunt nimicnicie.

*

Poetul este, totodată, tren, mecanic de tren şi
constructor de şine.

*

Dacă bătăile inimii ar ţine de foame, am sta
cu toţii, ca nişte cerşetori, cu mâinile-ntinse
spre inimile celorlalţi.

*

Mi-am aruncat inima-n lume, un zar pe faţa
căruia mi-am zidit ochii.

*

O bătaie de inimă, un val care amuţeşte pe
ţărmlul indiferenţei, un râu de sunete ce se
varsă într-o mare a nimănui.

*

Pe podul palmei, bătăile inimii se duc pe
celălalt mal şi nu se întorc.

*

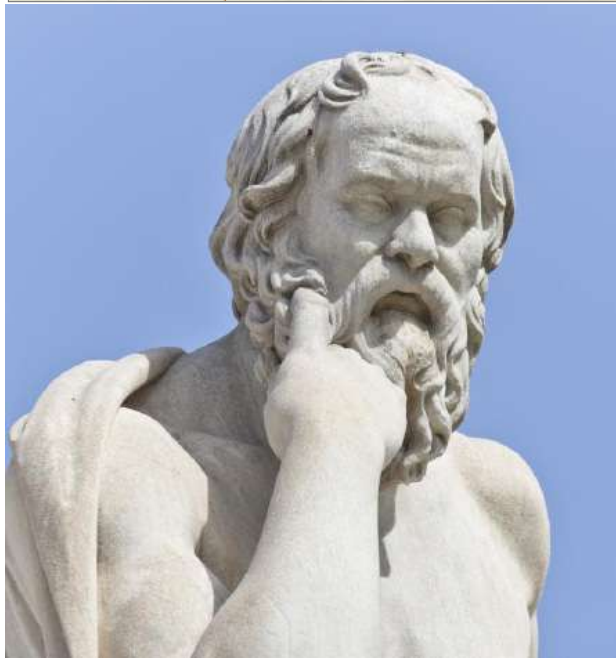
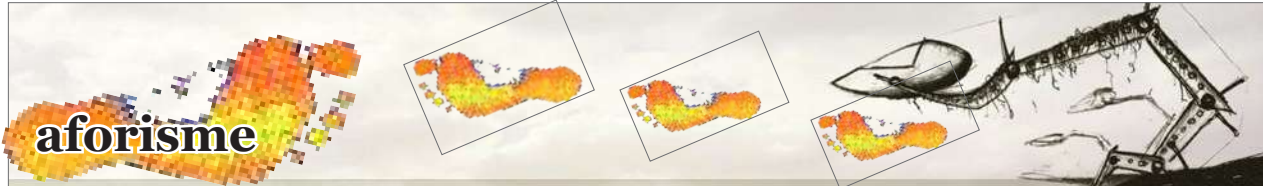
Cuvintele să aibă întotdeauna greutatea
lacrimilor neplânse.

*

Fiecare groapă e o prăpastie umplută cu
strigăte.

*

Să-ţi ieşi din minţi doar când mintea e blândă

ca iarba, să înverzești pustiul cu frumusețea gândirii, să te umfli în piept doar când sufletuldă pe afară.

*

Să te scalzi în lumină, mușcând din mărul galben al nopții.

*

Singurătatea domesticește umbra, dragostea o sălbăticește.

*

Iubești, arzi, te stingi, devii rob al cenușii.

*

Îmbrățișezi semnul de întrebare. De la atâta greutate pe umeri, chiar și el s-a cocoșat.

*

Nu iubesc întotdeauna cuvintele, dar important este că ele mă iubesc pe mine.

*

Dau un regat pentru un pix, ca să câștig nemurirea!

*

Poezia e marea care înfiază orice lacrimă sinceră.

*

Dacă boala te rupe în două, fii pâine!

*

Luna își ascunde obrazul de cealaltă palmă a Lumii.

*

Pulsul mă dă de gol chiar și-n fața celei mai îndepărtate dintre stele.

*

Îmbrățișează copacul și copacul va dăruia îmbrățișarea ta aceluia care are cel mai mult nevoie de ea.

*

Umbrele, aceste temple păgâne ale întunericului fără sfârșit.

*

Inima, pasăre care se zbate în propriul delir.

*

Orice boală își caută cuibul în carne.

*

Lacrima este un păianjen izgonit de propria-i pânză, fiindcă n-a prins timpul pierdut.

*

Lacrima, un bocet sculptat de bocetul liniștii.

*

Lacrima, o dragoste umilită de ironia absurdului.

*

Lacrima, un copil al mării și-al cerului lăsat în grija ierbii.

*

Lacrima, un ultim vis al fântânii secate.

*

Lacrima, singura apă în care se botează cuvântul.

*

Călimara nopții e nesfârșită.

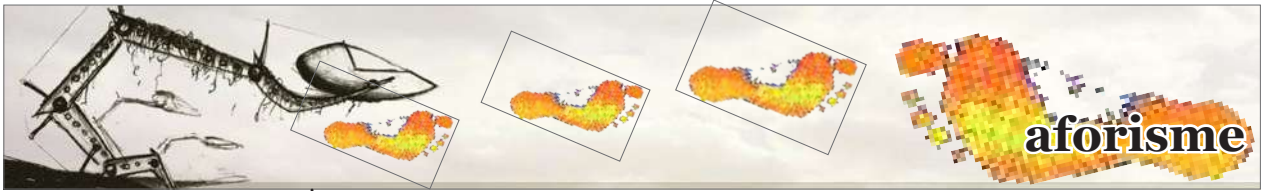
*

Noaptea, acvariu din care timpul fuge ca o sepie, lăsându-i poetului toată cerneala.

*

Poetul este lebăda care se hrănește cu durerea din rană.

*
Poetul este umbra care se înalță pe vârfuri,
pentru a păși cu fruntea visului în lumină.

*
Moartea nu se hrănește cu viețile, ci cu
păcatele noastre.

*
Ne culegem umbrele bob cu bob ca pe
strugurii copti și ne-mbătăm cu vinul
zădărniceii.

*
Veșnicia este mai frumoasă decât copilăria,
mai tăcută decât zăpezile fără vânt, mai
adâncă și mai misterioasă decât orice fântână,
mai lăuntrică decât lăuntricul vis, mai ageră
decât ochiul conștiinței, mai înțeleaptă decât
piatra mormântului, mai dorită decât toate
comorile lumii.

*
Sângele poetului are celule fotovoltaice.

*
În livada privirii se pârguiesc lacrimi
neplânse.

*
Timpul îmi prinde inima în cleștii secundelor.

*
Doar statuia singurătății se ridică din ceara
lumânărilor topite.

*
Inelul din trunchiul copacului visează la
degetul frumuseții.

*
Când plângem, vărsăm marea vie din noi în
oceanul deșertăciunii.

*
Când plângem, primele corăbii în care ne
suim sunt umbrele.

*
Când plângem, defrișăm amintiri care își
înfing rădăcinile în tăcerea pământului.

*
Când plângem, ia naștere un nou continent
pe care îl cutreierăm singuri.

*
Când plângem, devenim rudele ploii și
primim în dar fulgere.

*
Când plângem, își pierde frunzele copacul
din noi, iar fructele rămân
neculese.

*
Când plângem, alți zei se nasc, în fața cărora
îngenunchează până și oglinzile.

*
Luna, o clopotniță mută în vârful copacului.

*
Umbra, câine turbat care rupe lanțul sângelui,
pentru a se întoarce la adevăratul stăpân.

*
Visele sunt bătute până la moarte de pașii
rătăciți.

